Ч. 129 (13.077). Львів, вівторок 14. червня 1932. Poucztowa opłata opłacono ryczałtem. Рік LIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 14·00 „
Піврічно 26·00 „
Річно 48·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Чи Франко був безбожником?

Акція будови нагробника Іванові Франкові наближується нарешті до успішного кінця. У звязку з приспішеним темпом технічних робіт над самим нагробником, кинули ми гасло подвоєння громадської жертвенности, щоби вже восени цього року можна було віддати нагробник в опіку українського громадянства. Назустріч заходам Комітету будови нагробника пішла вся українська національна преса; з огляду на загально-національну вагу справи залишились на боці особисті амбіції і ріжниці партійних переконань. Здавалося, що з однодушного хору всіх громадських чинників, не підійметься ніодин голос не то вже осуду, а хоч би тільки застереження. Почуття всенародньої вдячности супроти велитенських заслуг Івана Франка, виявилося настільки загальним, ідея будови нагробника як одного з доказів цієї вдячности, настільки самозрозуміла й популярна, що в гру могли входити хіба тільки питання техніки переведення збіркової акції та економічного вихіснування зібраних сум.

А всеж таки, не обійшлося й тут без „дистансу". „Єдино-католицький" орган видаваний коштом і заходом станиславівського владики — „Нова Зоря", почував себе покликаним до того, щоби в „бочку меду" кинути свою „ложку дьогтю", щоби, хоча й без найменших виглядів на успіх, висунути своє „вето", мовляв: в такій самозрозумілій справі як будова нагробника найбільшому галичанинові, є в „Новій Зорі" свій сепаратний погляд.

Орієнтуючись щодо засягу впливів „Нової Зорі" на її читачів і передплатників, ми не звертали би на неї уваги, якби не факт, що при нагоді новозорянського застереження проти Франкового культу, пробує цей орган зміцнити й підґрунтувати фальшиву тезу про „безбожництво" Івана Франка, яким хочуть новозорянські „побожники" відмежувати від поета привязану до церкви та релігії частину українського громадянства.

У звязку зі статтею львівської „Неділі" (ч. 20) п. з. „Будуємо нагробник Франкові", обурюється „Нова Зоря" (ч. 41) на те, що в **католицькому** органі закликається **католиків** до жертвенности на нагробник поета і громадянина, який „від перших хвиль свого виступу аж до смерти був у нас головним пропагатором виразного атеізму".

Автор цього обвинувачення о. М. Каровець — василіянин. Мусимо погодитися з тим, що він студіюючи теольогію й зачитуючись писаннями отців церкви, не мав нагоди, а може й охоти познайомитися із творчістю Івана Франка, а наклеп про його „атеізм", коли не виссав з пальця, то перейняв зі слухів, настільки автентичних і згідних з правдою, як „автентичним" і „згідним з правдою" є сплітка, буцім-то Франко, лежачй на смертній постелі, відмовився від сповіди словами: „Щож на те сказала би молодіж, котру я ціле життя вчив не вірити в Бога"..? Не знаючи провідних думок літературної творчости й не розуміючи ідеалів громадянської праці Івана Франка, о. Каровець міг був спастися від колізії з фактичним станом річи, колиб був запитав про те хоч би самого редактора „Нової Зорі" п. д-ра Назарука, що як колишній здеклярований радикал, на творах Франка будував свій національний і громадянський світогляд. Д-р Назарук міг би поінформувати свого завзятого співробітника про те, що в цілій велитенській спадщині Івана Франка нема ні одного твору, який пропагував би явний атеізм. Пан Назарук міг би відтак поінформувати свого несвідомого співробітника, що Іван Франко, не тільки не був „пропагатором атеізму", але при багатьох нагодах, і просто у клясичний спосіб у передмові до свого величнього „Мойсея" був пропагатором релігійности, а одним з духових недомагань нашої молоді вважав недостачу зацікавлення серед неї.. Святим Письмом. Правда, релігійність Івана Франка мала дещо відмінний характер і далеко глибший зміст від „релігійности" усяких митарів і фарисеїв, для яких він не мав милосердя. Виступаючи проти тих, яких навіть маляріі екстатичного релігійного середньовіччя, не дивлючись на ознаки їхнього стану, малювали на „Страшних Судах" в ореолі пекольного вогню, Франко боронив тимсамим поваги церкви й чистоти релігії перед брудом продажности й матеріялізму. У рамцях глибокої релігійности Івана Франка вміщувалося глибоке, християнське почуття релігійної терпимости. Ціла низка величніх постатей зі справді християнською душею та поведінкою, які бачимо в його творах — це явні докази його палкої боротьби в імя християнської ідеї „рівности всіх перед Богом".

Франко осуджував негідників і нікчемників, не оглядаючись на становище, яке вони займали в громадянській чи духовній єрархії, не утотожнюючи осіб із церквою та релігією. Пан д-р Назарук міг був повчити свого співробітника, що Іван Франко ніколи в житті не був атеістом, атеізму не пропагував, а тим самим той великий і глибокий ум не міг би був навіть підчас своєї важкої недуги спромогтися на такий примітивний відрух проти сповіди як фраза „що сказалаб молодіж, яку я ціле життя вчив не вірити в Бога"?! Тих слів не міг сказати і не сказав Іван Франко. Вони є таким же наклепом на нього, як запевнювання про його атеізм. Слова ці це апокриф, який колись стане міркою негідного й незгідного з льогікою підходу до великого поета та громадянина; таксамо натягненим є порівнання палкого, вічно захопленого своїм післаництвом Франка зі здеклярованим циніком Вольтером.

Підсумовуючи твердження новозорянського публіциста, мусимо признати їх з ґрунту фальшивими, а його виступ проти загально-національного культу творця „Мойсея" і „Панських Жартів" крайне негромадянським, який мусить обурити навіть читачів „Нової Зорі" і на акцію будови Франкового нагробника не матиме найменшого впливу.

„Боротьба з опортунізмом і гнилим лібералізмом".

Про одну еретичну радянську книжку і чергове покаяння.

Заступник завідуючого „культурпролом" Харківського Міського Комітету КП(б)У п. Е. Черняк відбув подорож по Европі (з чийого доручення і в якій місії — нам невідомо) і повернувши на рідну Україну розмахнувся та списав свої враження. Вийшли вони окремою книжкою п. н. „Листи з чужих країв" в Держ. В-ві у відділі „Література і мистецтво" за 1932 р. Книжка має 206 сторін, а підзаголовок вичисляє краї, які відвідав автор: Польща, Німеччина, Чехія, Австрія, Італія та Франція.

У своїх друкованих враженнях п. Черняк допустився — як довідуємося з більшовицьких газет — кардинальних промахів. Він „обминає у них питання клясової боротьби в країнах капіталізму, зовсім не викриває тих глибоких суперечностей, що довели до світової економічної кризи, затушковує тяжкий матеріяльний стан робітничої кляси та селянства і політичний гніт, що панує в капіталістичних країнах". Мало того:

„Книжка вихваляє фашистівську Польщу і Пілсудчину, викривляє оцінки, що їх дав Комінтерн у ряді важливих політичних питань, скочуючись до соціял-фашистівських теорій, розвиває антиленінські погляди в національному питанні"..

Повища оцінка найшлась в постанові бюра Харківського Міського Комітету КП(б)У, в якій читаємо ще дальше, що книжка є „найшкідливішим виявом буржуазного впливу" і слід її зняти з ринку та що тов. Черняк уже „покаявся". Харківський Комітет КП(б)У прийняв врешті ось які постанови:

„1. Оголосити т. Черняку сувору догану й негайно зняти з роботи заст. зав. культпропу ХМК.

2. Заборонити т. Черняку протягом 2 років перебувати на партійній роботі, а також на будь-якій іншій роботі, що повязана з ідеологічним керівництвом.

3. Притягти до партійної відповідальности через КК працівників видавництва ЛІМ, які виявили щодо книжки Черняка гнилий лібералізм.

4. Зобовязати т. Черняка розгорнути критику своїх помилок."

Щож таке написав Черняк у своїй книжці?

На щастя находимо в харк. „Комуністі" ч. 54 звідомлення з партійної конференції Центрального району м. Харкова, де виголосив промову Терехов, а в ній присвятив чимало уваги книжці Черняка.

„Коли виїздиш з Польщі — цитує Терехов слова Черняка — і підїзджаєш до німецьких кордонів, відразу почуваєш організованість, діловитість, починаючи від кондуктора і кінчаючи останнім міністром. Це характеризує Німеччину як країну високої організованости, як країну високої діловитости".

Зацитувавши ті слова свого однопартійця Терехов каже: „Тоді, як Німеччину потрясає криза, розгорнена з катастрофічною силою, коли ця криза руйнуючим ураганом лютує в усьому капіталістичному світі, коли ми є живі свідки того, як розкладається капіталістична система, в тому числі й Німеччина, як шалено росте визискування робітничої кляси, коли мільйони робітників позбавляється роботи і хліба, автор у своїй книзі малює Німеччину, як перший-ліпший соціялфашист, льокай капіталізму".

Стільки прогріхів найшов комуністичний пуританин в описі німецької організованости непризвичаєним до надто великих порядків радянським подорожником. А вже просто від розуму відходить більшовицький Катон, коли цитує слова Черняка про відносини на західно-українських землях. Щоправда — як видно із цитатів Терехова — автор книжки справді не зглибив як слід матеріялу, яким міг розпоряджати, не вспів у короткій подорожі через наші західні землі пізнати настільки тутешніх відносин, щоби могти дати правдиву картину нашого життя. Однак він і не давав аналізи польсько-українських відносин, лише обмежився до зазначення розмірного зросту українських національно-культурних сил.

Очевидно, не розпоряджаючи повним текстом книжки, ми не можемо видати осуду, наскільки справді помиляється Черняк у своїх враженнях, що їх виніс із подорожі по наших західних землях. Зате річ у чомусь іншому, а саме, у тій страшній облуді, якою є ціле обурення більшовиків на „політику кровавого терору", що її переживає український нарід поза межами У.С.Р.Р., коли їхня совість обтяжена найбільш крівавим режімом, розстрілами тисячів, Соловками і голодом міліонів? Адже цілому світові прегарно відомо, що все, що діється і на західних українських землях і в західній Европі, більшовики використовують виключно для цілей своєї пропаганди і своєї політики. Адже ми не забули ще, що випадки з літа 1930 р. і пізнішу т. зв. „пацифікацію" радянське радіо і радянські часописи представляли як „повстання українських селян і робітників проти польських і українських панів", і що ці „українські пани" залізвали проти своїх власних народніх низів польське військо!

Не диво, що Черняков!, який приїхав з тієї країни жорстоких експериментів, довелось не одним „захоплюватись". Автора очарувала нпр. у Німеччині західна культура і він забув, що він людина з партійним „білетом" та що

йому цього не можна робити під загрозою партійної гільотини. Він країну „пролетарської диктатури“ порівнює до давно минулого, усім відомого часу Івана Грозного і проводить (Терехов каже: „по-наклепницьки“) порівнання поїздок інтелігенції за кордон при Івані Грозному і туги радянської інтелігенції за заходом. Дозволяючи собі на таке порівнання Черняк в обставинах радянської дійсности заздалегідь зготовив собі долю Хвильового і його проповідей „культурного западництва“. Більшовики, користуючись нагодою, проголосили нову „боротьбу з опортунізмом і гнилим лібералізмом“, який виявив не лише Черняк, пишучи таку книжку, але теж видавці, що посміли цю книжку пустити на книгарський ринок, і „затроювати“ нею радянське громадянство.

Habent sua fata libelli... **В. Север.**

Вертати до краю, чи ні?

(Лист до Ред. „Діла“ з Вінніпеґу, Канада.)

Високоповажаний Пане Редактор! Кріза в Канаді дійшла, як то кажуть по вченому, до кульмінаційної точки. Люди ходять як не свої. У численних наших робітників трилітня кріза вирізьбила на лицях нестерті риси терпіння і журби, а в чисоленних на устах питання: Що буде завтра? Та вже найбільше діткнені безробіттям українські робітники, які за добрих часів виконували тяжку і малоплатну працю, через що й не могли відкладати стільки гроша, щоби забезпечити себе матеріяльно на цей нечувано тяжкий час. А відпалювання від праці далі продовжується. На залізничих заводах та інших фабриках першенство до задержання праці мають ветерани світової війни, а чужинців, в тому й українців, відправляють від роботи, і то навіть тих, що робили по 15 літ на одному місці і заслужили собі першенство.

Багато з тих, що потратили роботу, замісць сидіти тут бездільно і проїдати тяжко запрацьований гріш — верталиб до краю, як би так...

Але про поворот до краю різні люди мають різні погляди.

Одні кажуть: Европа тепер більше розчленована політичними границями, ніж була перед війною, у ній повстало багато мініятурних державок які зі страху перед нападом сусідів удержують непропорціонально великі армії, чим обтяжують своє населення, і тому Европа тепер більше ніж коли небудь досі є перед загрозою нової війни.

Інші кажуть: Коли маємо вертати домів, то волімо тут терпіти до якогось часу. Тут колись таки зміниться і прийдуть кращі часи. А там ще й можуть „спацифікувати“.

Треті говорять: У старім краю тіснота, брак землі і праці. Чогож там їхати?! Четверті твердять: А хібаж у краю нема депресії? Там-же її вдесятеро більше відчувають, ніж ми тут... Ось наші гуцули з голоду примирають...

Ще інші мають протилежні відповіди і кажуть: У нас все говорилося і говориться, що в краю тіснота наслідком браку землі. А ось Польща находить місце і тисячі мазурів поселила на нашій землі. Чиж не краще нам вертати і викупувати землю в дідичів, які через крізу банкротують і збувають землю за щонебудь, не питаючи навіть про національність купуючого?! (Про це писав „Новий Час“). Накінець є такі, які твердять, що якби чоловік купив собі в краю 10 чи 15 морґів поля, а до того мав обійстя з будинками і худібку, то таки був би лучше забезпечений на старі літа, як тут. А є багато таких, що мимо всіх перешкод радіб таки вернути до краю, та не мають з чим. Як бачите, поділ думок є поважний.

Я сам безмірно тужу за Рідним Краєм і рад би вернути на село та жити й обробляти рідну землю. Тому цікавлюся і радо прислухуюся, що про край люди говорять і що часописи пишуть. Дехто зі старокраєвих громадян уже забрав слово у цій справі. Недавно читав я передовицю в „Новім Часі“, де висказується думки за поворотом американських і канадійських еміґрантів до краю. Д-р Ст. Баран умістив був недавно статтю в „Ділі“, в якій обговорив закон, що істнує в Польщі від 1922 р. відносно тих еміґрантів, що набули американське горожанство, а тепер вернули до краю і набувши там землю є загрожені, бо влада може забрати їм набутий маєток, а їх прогнати з краю. Цим шан. автор статті зробив нам велику прислугу, бо остеріг тих, які думають вертати до краю, що там можуть бути людьми без держави.

Та цього замало. Справа важна і на часі. Вона потребує основнішого обговорення і виснення.

„Новий Час“ вже сказав свою думку. Він пише: вертайте!

Я рад би ще знати думку „Діла“. Тому осмілюсь просити Впов. Пана Редактора висказати свій погляд про поворот канад. еміґрантів до краю на сторінках часопису.

Остаюсь з правдивим поважанням

Михайло Кумка.

Вінніпеґ, Ман. 21. V. 1932.

*

Від Редакції. Порушена в цьому листі справа незвичайно важна і рівночасно складна. Всі ми щиро бажаємо повороту наших еміґрантів домів. Всі ми розуміємо не тільки їх тугу за Батьківщиною, але й вагу їхнього повороту до краю. Але чи можливий тепер масовий поворот, а далі чи він доцільний? Нині живемо в часах перенаселення країв і держав. Ми є свідками завзятої боротьби за здобування кольонізаційних теренів, що моглиб приміщувати надмір населення (візьмім для прикладу боротьбу Японії за Манджурію, політику фашистівської Італії в Африці). Еміґрація в малозаселені краї є природним явищем. І на нашій землі бачимо віддавна сильну тягу до еміґрації і то як поселенчої, так і сезонової (зарібкової). Вона є природним відрухом на важкі умовини життя дома. Така сама тяга до еміґрації помітна і серед польського населення. Річ у тім, що еміґраційна тяга нашого населення не находить належного заспокоєння, бо воно ні не має куди на стало еміґрувати, ні не малоб відповідних засобів для плянового наладнання еміґрації тоді, коли ще десь небудь і найшлось би для нього відповідне місце. Зокрема щодо зарібкової еміґрації, то вона значно утруднена для нашого населення ще й з політичних причин. Еміґрацію вважаємо природним і неминучим явищем, дарма, що вона з численних національних мотивів у даних обставинах може бути небажана. — Натомість нема сумніву, що дуже корисним явищем може бути така реемігpація, яка в силі причинитись до збільшення національного посідання в Рідному Краю. Хто з еміґрантів є досі тутешнім громадянином і має готівку, яку зможе вложити в землю чи підприємство на рідній землі — цей без надуми повинен вертати домів. Хтож набув, скажім, американське громадянство, той перед поворотом до краю мусить придбати старокраєве громадянство і щойно тоді купувати землю. Інакше може тут втратити все.

Цікаві ревеляції.

Льойд Джордж причинився до смерти царя.

Велике враження в цілому світі викликала поява книжки Меріелі Новлінґ, доньки б. анґлійського амбасадора в Петрограді, Бюкенена. В тій книжці п. з. „Розклад цісарства“ авторка згадує про заходи, щоби після вибуху російської революції ратувати родину Романових. Царська родина мала виїхати до Англії. Все було вже приготовлене і англійський король заявив, що „буде щасливий, могучи гостити коронованого своякa“. Однак ті приготування завернено наслідком інтервенції Льойд Джорджа. Він звернув увагу короля, що публична опінія настроєна для царської родини ворожо та що робітничі орґанізації готові викликати масові заворушення на випадок допущення царської родини на територію Англії. — Запитаний з того приводу Льойд Джодж відповів, що коли дав таку раду, то тільки тому, що тоді Велика Британія намагалася спонукати Керенського до дальшого ведення війни проти центральних держав. „Впустивши царя, ми зашкодили б нашим переговорам“ — сказав Льойд Джордж.

„Журналь де Женеф“ подає цю відомість під наголовком: „Хто завинив смерть царя?“ і кінчить словами: „пояснення б. анґлійського премієра не потрібують ніяких коментарів“.

—o—

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 14. ЧЕРВНЯ 1932.

МИКОЛА АНДРУСЯК. 4)

З минулого Знесіння.

У часі прилучення Галичини до Австрії в 1772 р. Знесіння було ще власністю львівського староства, одначе вже в 1775 р. продано його на власність гр. Вінкентієві Потоцькому за 8000 ринських. Тоді знесінські селяни стали вже панськими підданими. Одначе положення селян під австрійською владою дещо покращало, бо в селянській справі видав цісар Йосиф II. кілька розпорядків, що обмежували всюди панщину до трьох днів у тижні та давали селянам свободу у виборі заняття. Панську владу над селянами також дещо обмежили. За австрійської влади положення знесінчан не ріжниться нічим від положення інших галицьких селян.

Для повноти огляду економічного стану Знесіння до кінця XVIII. ст. слід додати, що місцеві бідні селяни працювали здавна при каміньоломах. Маємо вістки з XVII. ст., що на Знесінні ломали камінь для направи високого й низького замку, на будову ставропигійської Успенської церкви й друкарні та церкви й келій св.-Онуфріївського манастиря. У протоколах львівської Ставропигії читаємо, що в часі будови Успенської церкви у 1627 р. зобовязалися знесінчани своїми возами спровадити 2 стоси каміння (120 возів) на місце будови; за цей камінь заплатила Ставропигія 30 зол. У часі будови поміщення для друкарні над школою заплатила дня 20. жовтня 1638 р. Ставропигія за 4 стоси знесінського каміння 72 зол. При будові церкви св. Онуфрія у 1662 р. за 11 ліктів каміння зі Знесіння заплачено 6 зол. і 18 гр. А в часі будови келій у манастирі св. Онуфрія у 1683 р. купили 6 стосів каміння по 36 зол. за 1 стіс. Покищо заплатила Ставропигія тільки 100 зол.; при тім — читаємо в касовій книзі львівського ставроп. брацтва — два ґр. дістав знесінський урядник на чарку горівки, а 4 ґр. пішло на горівку знесінським селянам „щоби добрі фіри накладали“.

Крім вже згаданих арендарів Знесіння маємо в актах згадки про таких: Олександер Куропатва (1618 р.), Стефан Злочовський (1656 р.), Христофор Домін (1664 р.), Маріянна, вдова по Миколі Убиш (1676 р.), Адам Микола Сінявський, белзький воєвода (1700 р.), а вкінці Стефан Потоцький (1729 р.). Потоцькі були мабуть державцями Знесіння аж до 1775 р., коли Знесіння перейшло на їх власність. У 1820 р. було Знесіння власністю „Oloff-a“.

Зпоміж звільнених від десятин, усяких робіт, комірного й інших податків вибранців згадуються у королівськім декреті, що потверджував давні їх привілеї, отсі: Андрій Ігнаткевич, Пилип Тесля й Петро Вісьньовський. (II. половина XVII. ст).

3. Українське культурно-національне життя на Знесінні. (XVI—XX ст.).

Як вище згадано, знесінська церква, подібно як і львівські, входила в склад львівського крилосу. Про це маємо першу згадку в постановах львівського епископа Макарія Тучапського про церковні доходи для нього і львівських крилошан та про вибір епископа після його смерти з дня 16. листопада 1539 р. Тут еп. Макарій згадує між іншим, що „зібравши львівських священиків і розмовившись з ними, учинили ми клирос“, себто прибічну раду (капітулу). А серед тих львівських крилошан згадуються „отець Вознесенський Григорій і діякон Захарія“. Також і з 1548 р. маємо вістку про двох священиків Знесіння — крилошан: Харитона й Андрія.

Участь знесінських священиків у львівськім крилосі мало значіння й для їхніх парохіян. Знесінська парохія є в звязку з львівськими, що по зразку міської парохії при Успенській церкві орґанізують церковні брацтва. Ці церковні брацтва при львівських і підльвівських церквах — це неначе філії ставропигійського при Успенській церкві, бо переводили складки на тодішні народні потреби у своїх парохіях.

Із протоколів львівської Ставропигії довідуємося, що в 1605 р. на Обрізання Господнє виправили львівські міщани й передміщани на соймик до Судової Вишні в справі оборони української народности й церкви чотирьох своїх представників: двох світських і двох священиків, серед останніх о. Захарія Вознесенського. Тим післанцям з рішення кожної парохії мали на страву дати „міщани“ себто парохіяни міської Успенської церкви 4 зол., парохії при церквах св. Николая і св. Теодора 5, Богоявлення 4, Воскресення півтора зол., Благовіщення 3, св. Пятниці 2 та парохії при церквах св. Спаса, Чесного Хреста, на Головську й на Знесінні по золотому.

У тім самім році на зборах львівського й підльвівського світського громадянства й духовенства, що відбулися на церковнім грунті в місті, ухвалено такі складки своїм послам на соймик до Вишні: „на пани міщани зол. 4, від св. Николи зол. 3, на то дано зол. тільки 2 і гр. 15, від св. Воскресения півтора зол., від св. Благовіщення зол. півтретя, на то дано зол. 2, від св. Пятниці зол. 2, св. Спаса зол. 1, Чесного Хреста зол. 1, з Головська зол. 1, від св. Вознесения зол. 1“.

У 1608 р. відбулися на церковнім грунті в місті знову сходини всіх львівських і підльвівських парохіян. Сходинами проводив свящ. Андрій воскресенський, у той час львівський духовний намісник, що представив справу збірки грошей на майбутній варшавський сойм (від 15. I. до 26. II. 1609) як незвичайно пекучу. На тих сходинах був приявний також знесінський парох Захарія. Через останнього та його сина Савина передало братство при церкві Вознесення Христового 2 зол. для послів, вибраних 16. грудня 1608 р. на сойм.

(Докінчення буде.)

Чотири міліярди дефіциту має Франція.

Французький міністр скарбу Мартен повідомив представників преси про бюджетову ситуацію держави. Вже в 1930 р. була вона важка, бо державний дефіцит виносив 2 і пів міліярда франків. Теперішній дефіцит доходить до 4 міліярдів, навіть коли взяти на увагу полекші наслідком мораторії Гувера. На думку міністра дефіцит дасться зліквідувати шляхом ощадностей і сильної компресії видатків.

—o—

Великий процес італійських терористів

РИМ, 12. VI. ПАТ. Перед спеціяльним трибуналом почнеться небаром розправа проти 16 терористів, обвинувачених у виконанні атентатів у Больонії, Турині та Генуї від березня до вересня 1931., у протинаціональній пропаганді та у взаєминах із протифашистівськими організаціями за кордоном. Керманичем тієї терористичної групи був Доменіко Бовоне. Він при помочі своєї любовниці австрійки Бляге й урядовця Енца виконав за 4 місяці 13 атентатів, а приготовляючи нові бомби, спричинив смерть своєї матері. Слідство виявило, що протифашистівські організації в Парижі фінансували імпрези Бовона й обіцяли йому нагороду мільйон лірів, коли вбє Мусолінія.

—o—

Присилайте жертви на будову нагробника Іванові Франкові, який уже будується - Гроші слати до „Центробанку" на конто ч. 9003.

Остання праця Вячеслава Липинського.

В перші роковини смерти.

В квітні ц. р. появився друком „Збірник Хліборобської України"*), складений ще за життя бл. п. В. Липинського і виданий заходами „Братства Українських Клясократів-Монархістів", гетьманців. „Збірник" заслуговує на згадку без огляду на те, як хто ставиться до його ідей.

Перш за все слід звернути в ньому увагу на „Вступне слово" В. Липинського. Це наче його останнє слово до українського громадянства. „Ідея гетьманська найшла найменше зрозуміння серед організованих гетьманців. Перша організаційна спроба здійснення ідеї не вдалася" — каже В. Липинський. Джерелом і первопричиною цієї організаційної невдачі стала „персоніфікація ідеї гетьманської вже тут, на еміграції. Персоніфікація взагалі і персоніфікація в невідповідній особі". Звязання української монархічної ідеї з особою б. гетьмана П. Скоропадського і з його родиною — це, на думку В. Липинського — основна помилка гетьманського руху. Наслідком тієї помилки було, що гетьманський рух виродився в „роблення" популярности персоніфікуючій особі б. гетьм. П. Скоропадського. Це довело до фальшивої ідеалізації дійсної гетьманщини з 1918 р. Цілю гетьманського руху стала популярність Павла Скоропадського та реставрація гетьманщини з 1918 р. Ідейний рух звихнувся в еміграційну політику „бувших людей". Одинокою порушуючою силою цих „гетьманців" стала ненависть до демократії та підкреслювання своєї „льояльности" супроти особи б. гетьмана. „Справа персоніфікації, яка в моїх „Листах" — пише В. Липинський — трактується як частина нашої ідеольогії, при чім як частина зовсім не першорядної ваги, і справа особи, яка на сторінках „Листів" займає всього кілька рядків, стали раптом, як писав мені один з цих „гетьманців" „центральним місцем гетьманської ідеольогії". Натомісць вся позитивна частина моєї праці осталася для більшости „організованих гетьманців" чужа, нечитана, незрозуміла. Таким чином серед ширших, безкритичних кругів, ідеольогія гетьманська придбала славу якогось пугала на демократію і безнадійної реабілітації для бувшого гетьмана".

Мрією тих „гетьманських реставраторів" стала інтервенційна політика і матеріяльна субвенція для „гетьманської справи" і „гетьманської організації". Дійшло до того, що П. Скоропадський їздив в січні 1929 р. до Будапешту, до тодішнього мадярського премієра гр. Бетлена, щоби одержати щомісячну субвенцію у висоті 50 тисяч пенґе на три роки. Бетлен обіцяв давати по 25 тисяч, але під умовиною, що Скоропадський зречеться іменем будучої Української Держави Закарпатської України. *Скоропадський* дав таке „зречення" на письмі!! Про цей т. зв. „будапештенський договір" В. Липинський повідомив ще в 1930 р. визначніших українських діячів. Про нього писала теж амер. „Свобода". У „Збірнику" надруковано згідно з волею пок. В. Липинського виривки зі щоденника Скоропадського з часу його побуту в Бетлена. Цей щоденник писаний по російськи і в ньому є таке місце: „Онъ — Бетленъ — пише Скоропадський — спросилъ меня, сколько мнѣ нужно денегъ. Чѣмъ больше, тѣм лучше, но менѣе пятидесяти тысячъ пенго въ мѣсяцъ — відповідає Скоропадський. — „Тепер я понимаю" — відповів Бетлен. Тим „щоденником" гетьман П. Скоропадський написав собі самому політичний некрольоґ. Хоч його роля в українському житті і так уже давно скінчена, нині ніхто вже — після прочитання такої сповіди — не може мати щодо цього ніякого сумніву.

П. Скоропадський заключив цей „будапештенський договір" всупереч організаційному заприсяженню, всупереч цілій гетьманській ідеольогії, що відкидає рішуче всяку збройну інтервенцію і без відома В. Липинського. В. Липинський довідався про те щойно після трьох місяців. На рішуче домагання Н. Кочубея — тодішнього голови „Гетьманської Управи" — П. Скоропадський післав Липинському згаданий щоденник у березні 1929 р.

Боротьба, що йшла серед гетьманців вже від 1927 р. між ідеалістичним напрямом В. Липинського і „реалістично-інтервенційним" П. Скоропадського та його прибічників — спалахнула зі всією силою. Всі спроби санації гетьманського руху з боку В. Липинського не вдалися. Скоропадський і його дорадники проголосили Липинського — божевільним. Тоді прийшло до цілковитого розриву між В. Липинським і Скоропадським („Діло", чч. 216—224, 1930 р. „Розкол серед гетьманців").

З інших статтей „Збірника" звертають увагу „Prolegomena" Н. Кочубея, стаття д-ра В. Кучабського п. з.: „Завдання гетьманського руху на Західній Україні" та В. Залозецького про прояви клясократичного світогляду в реформістичних течіях Европи. Питанням практичного життя присвячена стаття Р. Метельського „З записок гетьманця".

Поминаючи правильність чи неправильність поглядів висловлених на сторінках „Збірника" та цілої гетьманської ідеольогії — треба признати, що та книжечка написана живо і цікаво! Симпатично вражає відсутність фразеольогії та якихнебудь особистих випадів. З техн. боку хибою є дві недокінчені статті; у таких неперіодичних виданнях, як „Збірник", — слід це оминати.

В усякому разі той „Збірник" повинні прочитати всі, що цікавляться ідеольогічними течіями в українському політичному житті, щоби щойно на підставі такого пізнання і докладної аналізи всіх позитивних і неґативних думок створити собі власний світогляд.

Евген Кремянецький.

*) *„Збірник Хліборобської України"*. Неперіодичний орган. Том I. Складено під загальним проводом Вячеслава Липинського при співучасти В. Залозецького, Н. Кочубея, В. Кучабського, Р. Метельського і М. Савур-Ціпріяновича. Прага, 1931 стор. 76 8° Ціна 2 золоті. До набуття в книгарнях.

—o—

Нищення коней на Радянщині.

„Ізвестія" з 28. травня подають постанову ЦКВКП(б), в якій між іншим стоїть: „...Більшість колгоспів, радгоспів та міських підприємств досі ще не зорганізувала дбайливого ставлення до коней та нормального їх виплекання... Наслідком цього в більшости республик, країв та областей Союзу кількість коней зменшується, а якість їх гіршає... ЦК попереджає, що хижацьке та недбайливе відношення до коней, що викликає їх масове нищення, буде каратися як злочин проти інтересів народнього господарства згідно з цілою суворістю закону..."

У тому-ж самому числі подається, що по даним „Коневодколхозцентра" СРСР до 20. травня було заплоднених у колхозах лише 177.000 кобил, менше ніж 6 відсотків завдання. Найгірше стоїть справа в найбільших осередках плекання коней: плян виконаний у Казакстані на 0,6 відсотків, на Уралі — 1 відс., на Україні — 2 відс., у Ленінградськім районі — 2 відс., Татарії — 4 відс., Кірґізії 4 відс. Плян штучного заплоднювання переведено по всіх колгоспах лише на 2 відсотки.

(Укр. Б. в Женеві.)

—o—

АМЕРИКА ПРОСИТЬ ФРАНЦІЮ, ЩОБИ ЗАБРАЛА СВОЄ ЗОЛОТО.

ЛЬОНДОН, 12. VI. ПТ. З Вашингтону повідомляють, що американські банки звернулися з просьбою до французьких банків, щоби вибрали свої золоті депозити з Америки. Французькі депозити доходять там до 200 міліонів долярів.

З життя наших установ.

Сокільське Свято дня 5 червня ц. р.

Щороку українське громадянство Львова й околиці скріпляє свого духа на святах, що їх влаштовують наші установи в місяці червні. День 5. червня був призначений на Округове Сокільське Свято, влаштоване з нагоди 30-ліття Сокільського Маршу на площі „Сокола-Батька". Цілий минулий тиждень пройшов в очікуванні не тільки львівського громадянства, але й усіх соколів, які дбайливо приготовлялися до гідного виведення цього свята. Сокільська організація не знає перешкод. Мимо фінансової кризи сокільські інструктори їздили по сокільських гніздах львівської округи та вчили вправ. Часто ходили по кільканацять, а навіть і більш кільометрів пішки, а то лише тому, щоби виконати наложений на них обовязок та приготовити свято. Духа сокільського розуміють лише ті, котрі в цій організації беруть чинну участь, якого слова Сокільського Гимну виховали через короткий бодай час — того не відстрашить ніщо.

І зїхалися соколи в неділю дня 5. червня до Львова в такім числі, що справді сокільська організація може бути горда. Всі майже приїхали фірами. Приїхали і ті соколи, яких ніхто не надіявся, не зважаючи на невигоди слітної ночі, як з Рогатина і далі, а соколи з Перемишля прийшли пішки в числі 10. Свято булоб випало дійсно імпозантно, колиб не дощева злива, яка унеможливила переведення свята. Тому підсумки осягів сокільської організації можна робити лише на підставі ранішньої проби.

У 6-ти кольонах вимаршерували сокілки в числі 260 в народніх одягах до вправ зі серпами в руках. По переході через площу уставилися і при звуках прегарних композицій Я. Ярославенка виконали справно 4 вправи, які представляли жнива. Потім вимаршерували на площу соколи та уставилися до вправ. У 6-ти кольонах 360 соколів, одягнених однаково у вишивані сорочки, робили імпозантне враження. Виконали вони дуже тяжкі і складні 16-тактові хорватські вправи „Сінокоси". Не прийшлося їм на пробі робити більших замітів. Цим вони дали доказ, що соколи доросли вже до тяжких 16-тактових вправ і не обмежуються лише до 4-тактових вправ. При звуках Сокільського Маршу зроблено пробу уставки до привіту, який мав виголосити д-р Михайло Волошин. І ця точка випала поправно. Соколи машерували в 6. кольонах, опісля йшли хлопячий і жіночий доріст та сокілки в числі около 700 осіб, приготовані до виступу пополудні. Переведено ще пробу з членами місцевих гнізд на приладах, а саме вправи на 5 конях рівночасно і масові вежі. До веж і до аркана між іншим станула дітвора з Ременова.

Дійсно треба жалувати, що зливний дощ унеможливив відбути це підготоване свято. Щоби скріпити соколів на дусі в ожиданні погоди, прибув до павільону, де всі учасники свята були зібрані, голова „Сокола-Батька" побр. Микола Заячківський з о. мітратом Базюком. Коли дощ не переставав падати, постановила старшина „С.-Б." відсвяткувати це свято в павільоні. В год. 6. ввійшла старшина „Сокола-Батька" з заслуженим композитором Сокільського Гимну побр. Я. Ярославенком до павільону, де до зібраних соколів промовив д-р Михайло Волошин. В промові підніс заслуги Я. Ярославенка та подякував йому за труд та працю для добра українського сокільства. В палкій, повній сокільського завзяття промові візвав промовець зібраних соколів до дальшої праці на полі сокільства, подаючи за приклад чеське сокільство, та до витревалости мимо невдач. Сокільським кличем є „Бодрімось". Промова д-ра Михайла Волошина зробила на присутніх велике враження. До Вп. Ярославенка промовив ще голова „Сокола-Батька" побр. Микола Заячківський та вручив йому від Українського Сокільства святочну грамоту, а одна зі сокілок вручила Вп. композиторові китицю квітів. Свято закінчилося відспіванням Сокільського Гимну.

Хоча дощ зробив прикру несподіванку, соколи розїзджались піднесені на дусі, в цій надії, що дадуть ще українському громадянству докази своєї праці.

„Присутний".

—o—

Як закінчилася кріза у „Т-ві Прихильників Освіти“?

Тимчасова розвязка з перспективою дальших конфліктів.

В суботу 11. ц. м. відбулося продовження Загальних Зборів Т-ва Прихильників Освіти, які 2 тижні тому розпочали гостру крізу у тому Т-ві наслідком резиґнації голови Т-ва, през. В. Децикевича, зголошеної під натиском одної частини студентів. Тодішні Збори закінчились тим, що ні один із пропонованих студентами кандидатів не схотів прийняти серед створених умовин головства у Т-ві і відмовилися також від праці в новому Виділі всі дотеперішні члени Виділу. Тому тоді відложено Збори на два тижні, доручаючи Комісії-Матці урядувати в „перманенції“ та шукати виходу з ситуації.

Вчорашні Збори скликано на 5. годину пополудні, але розпочались вони в год. 6.20, бо до того часу велися ще в останній хвилині „кульоарні“ переговори. Однак вони скінчились повною невдачею.

А саме, на самому вступі Зборів, після того, як головуючий *д-р В. Старосольський* присвятив коротко згадку померлому членові Т-ва радн. І. Герасимовичеві (память Покійного Збори вшанували повстанням з місць) — *ред. Гр. Гладкий* склав в імені Комісії-Матки слідуючу заяву:

Комісія-Матка станула на засадничому становищі, що для добра Т-ва повинна входити до кожного нового Виділу більшість старого Виділу. Однак, коли прийшлося скласти новий Виділ, Комісія-матка зустріла серед створених умовин такі труднощі, що листи кандидатів не вдалося таки скласти. Виявилася при цьому велика розбіжність поглядів серед самого студентства, бо тоді, коли одні студенти домагалися, щоби у Виділі Т-ва були представники їх станових організацій, інші (Краєва Студ. Репрезентація) жадали представництва на персональному принципі. Супроти того Комісія-Матка, не виконавши своєї місії, складає свої мандати в руки Загальних Зборів...

Таким робом Т-во опинилось надалі у тій прегуцній ситуації, в якій було наприкінці попередніх Зборів. Настав гнітучий настрій, який м. і. відбивається дещо і на поведінці молоді, яка вже не накидалась на немилих собі промовців, дозволяла спокійно кожному висловлювати свої погляди й сама у своїх заявах висловлювалась уже багато обережніше, ніж за попереднім разом. Однак засадничо ґрупа молоді, що примусила през. Децикевича до резиґнації, свого становища не змінила.

Розпочалася довга дискусія. Передовсім студ. *Кузик*, навязуючи ще до заяви студ. Штикала на попередніх Зборах про те, наче би коломийські студенти рішилися не збирати грошей Т-во, якщо його головою остане през. Децикевич, — відчитав простуючого і протестуючого проти такого твердження листа Коломийської Секції.

Сету. *Сенчишин* пропонує вирішити врешті справу резиґнації през. Децикевича, який предложив свою особу до розпорядження Зборів. Абсолюторію попер. Виділові ухвалено, але резиґнації голови Т-ва ще не прийнято. Якщо Збори тої резиґнації не приймуть до відома, то автоматично кріза буде полагоджена, бо певне відкличуть своє зречення всі інші члени Виділу (за виїмком статутово вильосованих). *Д-р Копач* здає собі справу, що є „**ingrata persona**“ і „ворогом студентства“, але не бажає студентству гірших ворогів, ніж він. Не розумів, чого Заг. Збори вибирали Комісію-Матку, на те, щоби по 2-ох тижнях Т-во знову зависло в повітрі. По статуті, який є законом Т-ва, през. Децикевич має право урядувати ще один рік, хіба, щоби вмер, або, щоби його члени Т-ва здискваліфікували. Промовець не чув від нікого, що таке зробив голова Т-ва, через що не міг би дальше бути головою. Вносить, щоби бодай формально рішити, чи резиґнацію голови прийняти чи ні. *Студ. Романюк* спростовує справу з „хоробою“ през. Децикевича: коли делеґація Краєвої Студ. Репрезентації зажадала від през. Децикевича уступити з головства Т-ва, а през. Децикевич заявив, що не має причини уступати, тоді промовець — як член тої делеґації — піддав през. Децикевичеві, що голова може зробити це з „якихнебудь причин“, як напр. „перевтома“; про „хворобу“ не було мови. На попередніх Заг. Зборах промовець не спростовував цього закиду тому, що на дворі був гуркіт (sic!), але робить це тепер, бо преса підхопила цю дрібницю, щоби кинутися на студентів (?!). *Пос. д-р Макарушка* відчитує листа през. Децикевича з дати 8. ц. м., в якому точно подана відбувша розмова поміж ним і членами студ. делеґації. Сказано там буквально: „...тоді п. Романюк замітив, що як причину уступлення міг би я подати перетомлення, чи огляд на здоровля...“ *Ред. Г. Гладкий* вносить зробити перерву для намічення кандидатів до нової Комісії-Матки. *Д-р Вол. Левицький* пригадує формальний внесок д-ра І. Копача. *Студ. Штикало* підтримує, що загал студентства не має до през. Децикевича довіря. У цьому факті суть справи. Саме ті студенти, які щиро заявили це през. Децикевичеві — зробили це чесно і виявили супроти особи голови більшу пошану, ніж ті, які з ріжних мотивів не мають відваги зробити це. *Д-р Стахів* виголошує промову характеристичну для тих радикальних „соціялістів“, які офіціяльно поборюють „воюючий націоналізм“, але бояться, як смерти, демагоґічного закиду, що вони не є також національно „радикальні“ та при кожній нагоді мусять зазначити своє „екстра“ становище. Як і на попередніх Зборах — і тепер впевняє, що не всі „старші“ були і є за головуванням през. Децикевича у Т-ві і палко поручає Зборам прийняти резиґнацію голови.

Студ. Кузик є теж за тим, щоб резиґнацію голови прийняти, але щоби висловити йому похвалу і признання за його працю в Т-ві, а догану тим студентам, які повелись супроти нього негарно.

Голосування над резиґнацією през. Децикевича дало вислід: 74 голосів за прийняттям резиґнації до відома, 14 проти. Офіціяльно стрималось 5 осіб, однак фактично не голосувало 44 осіб, бо присутніх на Заг. Зборах було 132 осіб, з того 35 „старших“ і 97 студентів. Із „старших“ 6 осіб голосувало за прийняттям резиґнації. За внеском признати през. Децикевичеві похвалу і подяку за його діяльність у Т-ві піднеслось 34 рук, „проти“ 10.

Д-р Старосольський, як голова Зборів, стверджує, що були голоси проти висловлення признання през. Децикевичеві за його працю у Т-ві, але не було ні одного слова критики тієї праці. Це значить, що або ті люди не мають відваги прилюдно критикувати, або голосують нельоґічно.

Пос. д-р Макарушка: Доля Т-ва була і є в руках тої ґрупи молоді, яка викликала крізу. Ця ґрупа повинна була підготовити цілий новий Виділ Т-ва. З найбільшим здивуванням стверджує, що та група студентів валила Голову і Виділ, але не думала про дальшу долю **власного** Т-ва. Тепер та ґрупа студентів, яка в тій справі рішає, має предложити кандидатів і на те ніякої нової комісії-матки не треба. Старше громадянство буде льояльно підтримувати Т-во при кожному Виділі, але не треба скидати відповідальности на тих, які не є в нічому винуваті.

Студ. Романюк запевняє, що між студентами нема незгоди, але **мґр. Старосольський** є таки іншої думки.

Д-р Стахів звертає увагу, що стара комісія матка нездібна полагодити крізи і просить вибрати нову комісію.

Д-р Копач: „Коли таке заявляє д-р Стахів, а ми знаємо, хто це є д-р Стахів, що це не яканебудь голова, то значить правда, що він (Стахів) не міг собі дати ради...“

Після довшої дискусії на тему комісії-матки (промовляли ще **о. прал. Пісецький, д-р Л. Макарушка, ред. Гладкий, дир. Филипович і ін.)** — вибрано комісію-матку у складі таких осіб: **п-ні Ірина Макух-Павликовська, пос. д-р Л. Макарушка, ред. Гриць Гладкий, студ. Штикало і студ. Романюк.** Потім в 8 год. вечора оголошено перерву, щоби комісія-матка склала і предложила листу кандидатів до нового Виділу, разом з кандидатом на нового голову Т-ва.

В год. 9.30 вечора зачалося дальше продовження Заг. Збрів. Іменем комісії-матки забрала слово п-ні **Павликовська** і предложила таку лісту: **Голова Т-ва: д-р Степан Дмоховський, членами Виділу: проф. д-р Володимир Старосольський, д-р Лесь Кульчицький, о. д-р Микола Конрад, дир. Микола Капуста, д-р Роман Зубик і проф. Радзикевич,** а зі студентів **Осип Тютка, Ст. Мілянич, Дм. Грицай і Ів. Тесля. Заст. виділових: інж. Атаназ Мілянич, ред. Гриць Гладкий, д-р Мирон Коновалець, студ. Іван Смолій і студ. Ярослав Макарушка. Контрольна Комісія: дир. Филипович, о. Антін Каштанюк, дир. Семен Маґаляс, студ. Степан Ґела і студ. Романенчук. Мировий Суд: рад. Каратницький, д-р Паньківський, п. Константина Малицька, студ. Олекса Пасіка, студ. Теодозій Ґаєцький.**

Загальні Збори затвердили всі ті кандидатури, однак ще перед голосуванням представники львівських студентських станових організацій склали заяви, що не беруть відповідальности за працю студентів, які ввійшли до Виділу Товариства Прихильників Освіти. Промовляли мґр. Ю. Старосольський, що говорив про ріжниці метод поведінки, студ. Сенів від Т-ва „Основа“, студ. Чайківський від Т-ва „Ватра“, студ. Семків від Т-ва „Медична Громада“ і студ. Мрицівна від Секції Студенток. В 10.10 год. вечір Збори закінчилися.

*

Таким робом ця справа, яка відбилась таким голосним відгомоном у цілому громадянстві, ніби то полагнана: формально вибрано нового голову і новий Виділ. А проте не можна цим формальним поладнанням вдоволитися і бути спокійним за долю цієї важливої організації. Вказує на це зазначена вище заява студентів, але крім неї ще кілька ін. обставин: Отже передовсім новоизбр. гол. д-р Р. Дмоховський, як довідуємося, дав свою згоду бути у новому Виділі Т-ва, але ще не заявився щодо свого вибору на голову Т-ва, яким зовсім не легко бути людині, яка зі справами того Т-ва цілком необізнана, та ще й серед нинішніх обставин. Дальше: у новому Виділі є лише один член попереднього Виділу, а саме д-р В. Старосольський, який на попередніх Загальних Зборів виразно зрікся не лише кандидатури на голову, але й заявив свою солідарність з усіми членами старого Виділу, з яких тепер ніхто — крім нього — до нового Виділу не ввійшов. Тому й цей пункт ще невиявнений. Якже буде працювати управа поважної і складної орґанізації, зложена з усіх без виїмку нових людей, чи лише з одною особою, знайомою з цими справами, — це річ високо сумнівна. На тлі цього фактичного стану — „сатисфакція“, яку отримали спричинники крізи Т-ва, не повинна їх настроювати на надто радісний і бадьорий тон... Хіба, що їм на самому Т-ві, не багато залежить...

ІНТЕРВЕНЦІЙНА АКЦЯ КОМУНІСТВ.

Суботнішне число краківського „Іл. Курєра Цодз.“ принесло сензаційну вістку про те, що у Львові фільорадянські чинники збирали підписи під відозву проти збройного нападу на СРСР. У цій відозві, зредаґованій мабуть провідниками КПЗУ, Східну Галичину звуть Західною Україною і це найбільше заболіло „Курєрка“ та львівську польську націоналістичну пресу, яка переповідаючи цю вістку „Курєрка“ слідуючого дня накинулася передовсім на режисера львівського театру Шілера, що підписав із ґрупою артистів цю відозву. Нам невідомий текст тієї відозви, але сам її помисл щонайменше дивоглядний. Сумніваємося, щоби ті, що її підписали як також ті, що її писали, могли бути до тієї міри наївні, щоби повірити, що від їх протінтервенційного протесту направду стане нереальною яканебудь інтервенція, якщо взагалі її можливість може тепер істнувати деінебудь поза головами авторів відозви.

Для інформації подаємо, що відозву, як подає польська преса, підписали:

Шілер Леон, театральний режисер, драм. артисти: Даменський Добеслав, Гриневецька Ядвига, Кунцевич Ева, Малянович Марія, Богдан Антін, Вощерович Яцек, літерати: Бліх Нахман, Брехер Едвард, Дан Олександер, Галан Ярослав, Гаврилюк Олександер, Ярош Кал., Коломиець Авенір, Крушельницький Антін, Крушельницький Іван, Кунинець Яр., Лец Ставр Юр., Ланицький Вол., Пастернак Лев, Шудря Як., Сказинський Ром., Суліковський Степ., Тудор Степ., Вежбіцький Збіґнев, Вика Ів., журналісти: Дівнич А., Аґіт Я., Гезунд Ізр., Кірхнер Юр., Личковський Кость, Шкварок Ів., малярі: Гординський Святослав, Кляйман Фр., Менкес Зигм., д-р Бунд Вільг. музика, Колеса Мик. музика, д-р Лісса Софія, проф. музики, Левицька Галя, піяністка, Слобода Анна, дент. техн., Тальди Антоніна, фільм. реж., д-р Ратнер Еміль, адвокат, Краєвський Ол., член ППС., Брунівський Ів. лісник, Рекс Отто маляр, літерати: Драган Ром., Колдра Яр., Шаян Вол., д-р Дереш Петро, Футак-Деркач Марія, муз. службовичка, Юркевич Ол., журналіст, д-р Сосюкало Дм., адв. конц., Верцінський Едм., Верцінська Ол., драм. артистка.

З того виходить, що інтервенції хочуть самі комуністи, бо інакше не робилиб так багато галасу з нечевя.

Заява дир. Гожици.

Дир. Гожица заявив у звязку з повищим, що артисти не брали участи в інтервенційних зборах а Шілер не веде комун. аґітації в театрі.

СВЯТО МОЛОДІ.

Неділя 12 ц. м. була справжнім святом українського Львова. Величезна площа Сокола Батька зацвіла червоними маками й блакитними волошками одягів „наших найменших“. Сьогорічне свято Рідної Школи, свого роду дорічний іспит цеї нашої установи, випало величаво, не дивлючись на те, що в противенстві до минулорічних свят, було воно переглядом майже виключно львівських рідношкільних дав. У черговому числі подамо подрібне звідомлення з перебігу свята.

ГАВЗНЕР УРЯТУВАВСЯ.

ЛЬОНДОН, 12. VI. ПАТ. Летуна Гавзнера віднайшов учора веч. малий анґл. корабель „Цірцешел“ яких 500 анґл. миль на захід від Опорто в Портуґалії.

Спортові висліди.

Україна—Білий Орел 2:0 (2:0)

МАРІЯ СОКІЛ.

З приводу майбутнього концерту.

Приїзд прімадонни Київської державної опери Марії Сокіл до Львова та заповіджений нею **концерт на 16-го ц. м.** (вел. саля Муз. Т-ва ім. Лисенка) треба відзначити як небуденну подію в нашому музичному житті. Марія Сокіл — одна з найкращих співачок України, де — як відомо — взагалі чимало гарних голосів і вибитись зпоміж них на перше місце — річ нелегка. Однак нашій співачці вдалось завдяки свому вокальному і сценічному талантові, здобути собі зразу з своїх перших кроків на оперовій сцені не тільки позицію прімадонни, але й найвище признання критики та правдивий ентузіязм публики. Ось декілька голосів преси, які наглядно про це свідчать:

Харків, „Робітничий Пролетарій", 9/X. 1927. „..Про вчерашній дебют М. Сокіл в ролі Маргаріти (в опері „Фавст") можна говорити словами найвищого захоплення. Не хотілося вірити, що перед нами співачка, що вперше стоїть на оперовому кону. Її чудовий, теплий, мягкий голос знаємо вже з концертів — тут, при супроводі орхестри, він знову захопив нас своїм блеском і силою. Побіч цього такого суто-драматичного проведення партії Маргаріти ми давно не бачили в нашій опері..."

„Вечірнє Радіо", 15. XII. 1927. (Премієра опери Пучіні „Турандот"). „...Гідною й рівнорядною партнеркою М. Литвиненко-Вольґемут (Турандот) є її суперниця в любові до Калафа — Ліу, — Марія Сокіл. Ця молода співачка росте на наших очах: недавно ще дебютантка — сьогодні гордість нашої столичної опери.."

Москва, „Вечірня Москва", 21. II. 1928. „..Марія Сокіл, яку ми вперше почули в концерті передових представників оперового мистецтва України, слушно вважається найкращою ліричною співачкою українських оперових театрів.."

Берлін, „Deutche Allgemeine Zeitung", 14. VIII. 1929. „..Гість з далекого краю: українська співачка Марія Сокіл викликала найбільше захоплення у численно зібраної публики. Вона його вповні заслужила: такого вирівнаного в усіх реґістрах голосу, великого а при тім чисто ліричного, ніжного й сильного заразом — ми давно не чули. Велика культура й музикальність — допомагають співачці осягнути великі мистецькі успіхи.."

Київ, „Пролетарська Правда", 18. XI. 1931. „..Нова прімадонна нашої опери, яку ми вперше почули в партії Мікаелі („Кармен") здобула своїм першим виступом всю публику. Після арії в 3-ій дії зірвався правдивий ураґан оплесків.."

Такого роду захоплені рецензії появлялись після усіх виступів Марії Сокіл. Впродовж своєї розмірно недовгої праці в оперових театрах (вона дебютувала в р. 1927, а передтим працювала як драматична артистка театру ім. Заньковецької) — Марія Сокіл виступала в головних жіночих ролях таких опер як: Фавст (Маргаріта), Евген Онєгін (Татяна), Тарас Бульба (Марильця), Турандот (Ліу), Мадам Бетерфляй (Бетерфляй), Казка про царя Салтана (Лебідь), Садко (Волхова царівна), Кармен (Мікаеля), Паяци (Недда), Долина (Нюрі), Отелльо (Дездемона) і багато інших.

* *

В попередньому числі у новинці про концерт Марії Сокіл помилково подано дату концерту на 26 ц. м. **Концерт відбудеться у найближчий четвер, 16-го ц. м.**

ВІДГУКИ ДНЯ.

Країна контрастів.

Кажуть — Росія це країна контрастів. Але чи вж Росії до цього треба?! Огляньмося сюди-туди і вже маємо. Хібаж край зі „Славутицею", „Срібнолентим", „Дрімучим", чи іншим Черемошем — не є країною контрастів?!

Тяжко знайти більші.

Не виїзджаю на провінцію, бо не сталоб мені грошей на поїздку, а місця на опис, але розглянуся тільки по Львові.

Театральна Площа...

Яка скількість контрастів! Таке прекрасне положення, така імпозантна поверхня, така довга історія... Це все не перешкаджає, щоби на ній стояв склад вугля (символ вогню красномовства!) і стара січкарня (символ ріжнородних проектів розвязки театральної справи!).

Юр...

Яка монументальна будівля, скільки зорової розкоші... З якою приємністю показуєш чужинцеві величаву сильвету храму на тлі галицького неба! Але до середини не дуже радо ведеш. Між тими майстрами, що будували, а тими, що украшували нутро — був за великий контраст. На щастя всі ці „недотягнення" покриті патиною пороху і тому тільки трохи разять.

„Просвіта".

Біла камениця, золотий напис, старі штукатури. Великий будинок і в добрім місці. А хід, а сходи, а коридор. Та це ще сальони в порівнанні з дискретними убікаціями. Зайдеш... Що кажу: зайдеш! Зайти не можна.

„Народній Дім".

Велика камениця також. Сам цісар угольний камінь закладав. „Народній" — значить нарід має там голос. Зовсім ні! Нарід тільки складав на нього гроші. А голос має не нарід, а комісар і то такий голос, що аж у суді чути.

Врешті мій улюблений коник, на якім де можу і коли можу їзджу, доки нам обом сил стане:

Дім Музичного Т-ва ім. Лисенка.

Назва довга і милозвучна, дім у добрім місці і так — назагал — нічого собі. А які величезні, які нечувані контрасти! Наприклад. Стоїш перед будинком і уявляєш собі: брама, вестібуль, гардероба... А далі: велика сцена, вигідні входи і виходи. А передовсім — акустика.

Тимчасом...

Господи Боже! Про що тут писати? Про все хіба!. Про сходи і про входи, про виходи і про здрібнілість цього останнього слова, про сцену (1.5×1.75 м!) і про вічний вітер на салі (ґеніяльні льожі!). Але про одно ще я не писав.

Чи хто застановлявся над тим, чому в „Домі Лисенка" так багато дверей і вікон?! Я застановлявся і не можу собі вияснити цього.

Хіба просто для контрасту. Дім невеликий, вікна невеликі, а зате рам і окуття — на два хмародери.

Це тільки в самих будівлях українського Львова, і то не у всіх.

От так — котру око зловило.

Про контрасти, розсіяні в душах людей — колись іншим разом...

Галактіон Чіпка.

НОВИНКИ

— **Українська робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, вул. Коперника 16. II. пов. Тел. 54-46.** 792-?

— **Машини до шиття** нові від 200 золотих поручає **Юліян Ломаґа, Львів, Валова 11.** 7-20

Страйк львівських друкарів покінчився в суботу 11. ц. м., себто тревав три дні. Видавці і власники друкарень відступили зі свого становища, приймаючи арбітраж Окружного Інспекторату Праці. Арбітраж покінчився угодово. Нормальна праця починається від дня 12-го червня.

— **Міліон зол. і пів міліона обідів** видав міський громадянський комітет безробітним у Львові. В дні 8. ц. м. в салі нарад маґістрату відбув цей комітет засідання, на якому стверджено, що вплиги комітету осягли досі суму 1.003.369 зол., зокрема в місяці травні 168.148 зол., в чому містяться видатки на харчеві бони в квоті 122.529 зол., на обіди для дітей і дорослих 39.943 зол. та на лікарську поміч 5.022 зол. Взагалі видано досі обідів понад пів міліона і на харчеві засоби 746.318. Крім того одягова секція роздала 767 штук одежі і 292 м. матеріялів 694 особам. Після дискусії над цим звітом комітет рішив припинити свою діяльність на кілька місяців і передати свої агенди міському виділові суспільної опіки.

— **Для безробітних.** Міністер праці і суспільної опіки призначив на червень на працю для безробітних і спеціяльну поміч 1.365 тисяч зол. На львівське воєвідство припало з тієї суми 45 тисяч зол. Крім того на доживлення дітей безробітних на терені цілої держави міністр праці переказав на місяць червень суму 100 тисяч зол. Гроші передані на руки суспільних організацій і міських комітетів.

— **Рільнича конференція** розпочалася 10. ц. м. в міністерстві рільництва у Варшаві при участи польських рільничих організацій. Завданням конференції, як зазначив міністер Людкевич, обміркувати програму державної політики в ділянці збуту годівельних продуктів, привертаючи їм ціни, які оплачували би продукцію. Утворилися дві комісії, з яких одна займається збіжево-митною і тарифовою політикою, друга справою збуту й експорту годівельних артикулів.

— **Суспільне обезпечення загрожене.** Союз обезпечень умових службовців (ЗУПУ), до якого належать обовязково всі українські приватні службовці, переживає важку фінансову кризу. Наслідком поглиблення кризи і зросту безробіття союз виплачує обезпеченим вдвоє більше, ніж дають вкладки. Виплата запомог виносить тепер 1,400.000 зол. місячно, а вплиги приносять тільки 700.000 зол. За три місяці всі готівкові резерви будуть вичерпані. Наслідком того управа союзу старається затягнути в Банку Польськім позичку в сумі 4 міліонів зол. Кажуть, що відділ емеритального обезпечення, на який призначується 80 проц. вкладок, поки-що не відчуває труднощів.

— **Душогубство підчас сварки.** В Росільні пов. Надвірна Дмитро Брубяк застрілив підчас сварки Теодора Лацина з рушниці, яку забрав із мешкання місцевого управителя школи.

— **Радянська влада в Грузії** перевела чистку державних бібліотек, викидаючи з них шкідливі книжки. В окрузі Абхазії викинули книжки Леніна „Аграрна справа" та про апровізаційний податок і книжки Сталіна про націоналістичну політику Радянщини та про комуністичні пляни Грузії. Крім того твори Лясаля, Маркса й Енґельса визнали шкідливими. Комісаріят робітничо-селянської інспекції робить тепер доходження, щоби викрити, хто усунув комуністичні книжки з державних бібліотек.

— **В справі Ліндберґа** наступив сензаційний зворот, що може нарешті причиниться до висвітлення загадочної смерти дитини. З Америки наспіли вісти, що в домі Ліндберґа отроїлася служниця Віолетта Шарп. При попередніх зізнаннях вона заявила, що в дні перед вкраденням дитини вона була на прогульці з двома незнаними мужчинами, які передержали її цілу ніч. Коли минулої пятниці Віолетту покликали знову до слідчого судді, вона зажила більшу дозу ціянкалі. Опісля пішла до кімнати своєї пані й хотіла щось їй сказати, однак в цьому менті впала нежива. Слідство ствердило, що в день перед украденням Ліндберґової дитини служниця телефонувала до одного зі своїх нічних приятелів. Є це шофер Ерні Брінкерт. В пятницю мали її з ним сконфронтувати, однак вона тимчасом скінчила самогубством. Брінкерта шукають у всій Америці. Шеф поліції стейту Ню Джерзі полк. Шварцкопф просив льондонський Скотленд Ярд, щоби переслухали Віолетину сестру. Сестра ця зараз після того, як Ліндберґ виплатив загадочним людям 50 тис. долярів, відплила з Америки до Анґлії. В Дейтройті арештували 20-літнього Роб. Бернса, приятеля Віолети Шарп. Його переслухають, одначе агенти не думають, щоби він був вмішаний в аферу. Стейт Ню Джерзі зажадав видачі арештованого Брінкерта. Сконфронтований з ним д-р Конден не є певний, чи йому саме дав 50 тис. окупу за дитину.

— **Язва хрущів у Німеччині.** Південну і середущу Німеччину навістила язва маєвих хрущів, що своєю масовістю нагадують саранчу. Хрущі обсіли дерева, особливо буки і дуби так густо, що люди згортають їх з дерев граблями. Хмари хрущів у леті затемнюють сонце, а на деревах, де вони впадуть, за кілька годин остають тільки наґі галузи. На дорозі Ерфурт—Ваймар хрущі так засипали землю, що перервали комунікацію. Самоходові колеса застрягли в масі хрущів і не могли посуватися.

— **Музей Наукового Т-ва ім. Шевченка у Львові,** вул. Чарнецького 24, мав у місяці травні 194 катальоґових чисел приросту до загального числа 22950 включно. В поодиноких відділах прибуло предметів: археольоґія 15, побутова старина 33, етнографія 102, церковна старина 115 (старі набутки), історичні памятки 3, рисунки 10, ґрафіка 10, дереворит 1, репродукції 21, видівки 492, альбом репродукцій 1, фотографії 170, монети 20, медаль 1, жетон 1, печатка 1, фотокліші 3. Жертводавцями були пп.: Антонишин М., Боднар А., радн. Будзиновський В., проф. Білостоцький Т., пос. Волинець, Гнатів М., Гадовський, Гела С., Дорошенко В., Дудик К., Данильчук В., Жизневський Ю., Заяць С., проф. Кіт М., Коцюба С., о. Лучаківський А., д-р Левицький В., пос. Матчак, Осташевський, д-р Пачовський В., Порайко Е., Пик О., Слободян Я., інж. Сірий І., радн. Сопотницький О., Студентський Гурток в Белзі, акад. Студинський К., Сурмач М., Теребушка Р., Ткач І., ред. Таранько М., Танчаковський Ю., Українське Технічне Товариство, Файда В., радн. Чачковський Л., Чехут С., рев. Черниш, Юрчакова А. — Управа Музею складає їм за це щиру подяку. Відвідувачів було 183, в тім 4 шкільні прогульки. — **Управа Музею.**

— **На карти „Рідної Школи",** звільняючі від алькогольних напитків зложили в зол. з нагоди Великодня отсі Вп. Громадяни (-ки): З Сянока: Шулякевич Болеслав, д-р Каранович Вол., Білинська Марія — по 3, Чайківський Вол., Хлопік Мих., д-р Блавацький Вас., д-р Ванчицький Ст., д-р Коковський Франц, Белей Іван, Флюнт Іван, Гривнак Олекса, д-р Константинович Яр., о. Константинович Ем., д-р Константинович Вол. — по 2, один громадянин нижче 2 зол. Через Кружок Р. Ш. в Буську: Ляхович Марія, о. Яцків Зиновій — по 3, д-р Процик М., о. Лабай Мих., о. Підгорецький Ан., Шмата Андр., Кружок Р. Ш. в Дідилові, кооператива „Єдність" в Кудирявцях — по 2 зол. і одна організація нижче 2 зол. Хто дальший?

— **Іспит зрілости** в дівочій гуманістичній гімназії „Рідної Школи" у Львові відбувся під про-

водом директора I. польської державної гімназії д-ра В. Ходовіцького як предсідника і директора Ом. Терлецького як його заступника в днях 9—14 травня (письменна) і 30 травня до 3 червня п. р. (усна). Всі учениці VIII кляси були допущені до письменного і до усного іспиту, що відбувся в поміщенні гімназії Р.Ш. при вул. Театинській ч. 10. Також усний іспит зрілости видержали всі учениці, так що свідоцтва зрілости одержали всі кандидатки, а саме: 1) Адріянович Теодозія; 2) Винників Ірина; 3) Возняк Стефанія; 4) Габрусевич Надія; 5) Гнатів Ірина; 6) Гнатківська Дарія, 7) Гошовська Ольга, 8) Дацько Дарія, 9) Джумало Марія, 10) Дмоховська Стефанія, 11) Зидлик Іванна, 12) Кіжик Теодозія, 13) Коцюмбас Павлина, 14) Кравців Стефанія, 15) Луцька Марта; 16) Мединська Олександра; 17) Соколовська Лідія; 18) Столяр Лідія, 19) Сушко Зиновія, 20) Хас Анна, 21) Хомяк Ірина; 22) Яськовська Стефанія.

— **Іспит зрілости** в прив. учительській семинарії СС. Василіянок у Львові при вул. Потоцького 95 відбувся в днях 30 травня до 4 червня п. р. під проводом візитатора С. Білинкевича. Дипльоми одержали: 1) Божик Іванна, 2) Волинська Софія, 3) Гнатів Михайлина, 4) Говда Ольга, 5) Долинка Ярослава Евгенія, 6) Дула Марія, 7) Іватів Марія Романа, 8) Каричек Стефанія, 9) Квелюк Олександра, 10) Крупа Олена, 11) Левицька Надія, 12) Лизунець Стефанія Емілія, 13) Метельська Лідія, 14) Мигаль Ореста, 15) Пачишин Марія, 16) Проць Мелянія; 17) Ремез Марія, 18) Ричок Мирослава Марія, 19) Смеречинська Марія Бронислава, 20) Стернюк Марія Анна, 21) Стисловська Віра, 22) Туркало Олена Любов, 23) Чоловська Анна, 24) Устияновська Іванна, 25) Юрчук Марія, 26) Яцишин Катерина, 27) Яцишинець Софія.

— **Дипломований іспит в держ. учит. семинарії в Тернополі** зложили отсі абітурієнти й екстерністи українці: 1) Вацик Омелян, 2) Вербицький Казимир, 3) Галандзій Юліян (екст.), 4) Глушка Юліян, 5) Гринчишин Юліян, 6) Завадовський Фердинанд, 7) Максимів Степан, 8) Максимяк Степан, 9) Новицький Антін, 10) Сороцький Михайло, 11) Хома Володимир, 12) Чумівна Марія (екст.).

— **Вистава графічних виробів** Страшевичів з Варшави, 43 темпер З. Стриенської, тканин курсу З. П. О. К. в Рудках і виробів власного артистичного промислу відкрита в неділю, 12. ц. м. в Музею артистичного промислу у Львові (вул. Гетманська 20).

— **Лише для Пань Ґаздинь!** Найвищий час ощаджувати! Домашній буджет ледви вистарчає на дорогу обуву. Тому треба її плекати і чистити лише засобами загального признання. Таким засобом є паста до обуви Ердаль.

Відозви й комунікати.

Підтримайте істнування єдиної української школи на Поліссі.

Заходами Укр. Т-ва „Просвіта“ на Поліссі в 1924 р. заснована була українська приватна школа ім. Ол. Стороженка в Берестї. У цій школі вже 8-мий рік вчаться діти українського громадянства м. Берестя й околиць. Школа має відповідне помешкання, меблі, бібліотеку й шкільне приладдя. Школа утримується частинно з платні за навчання дітей школи, частинно з пожертв українського громадянства й допомог українських установ.

Через стіни школи за 8 років пройшло кількасот дітей, які в цій школі через навчання навчились любити свій край, свою мову, свої звичаї. В школі працювали фахові вчительські сили. На жаль, цей шкільний рік для цієї школи у звязку з загальною крізою є вельми тяжкий. Впала жертвенність на школу українського громадянства, через безробіття стала неплатездатною частина батьків учнів школи. Школа кінчає цей шк. рік з великим дефіцитом, від покриття якого залежить дальше істнування школи. Т-во „Просвіта“ на Поліссі, маючи своїм головним завданням культурно-освітню працю на терені всього Полісся, не має потрібних засобів на свої прямі завдання й не може утримати школи власними засобами.

Вважаючи істнування української школи в Берестї справою загально-національною, бо сталося так, що це є єдина українська школа на Поліссі, Головна Управа Т-ва „Просвіта“ на Поліссі, як концесіонер школи, цією дорогою звертається зі щирою просьбою до всього українського громадянства своїми пожертвами підтримати українську школу в Берестї в такий трудний час і доказати цим нашу національну солідарність.

Пожертви проситься слати до Українського Кооперативного Банку в Берестї чеками П. К. О. ч. 63.841. на рахунок української школи.

ГОЛ. УПРАВА Т-ВА „ПРОСВІТА“ НА ПОЛІССІ.

—o—

Дописи.

ЖОВКВА. *(Із діяльности місцевих установ.)* Згадаймо коротко важніші події громадського життя в Жовкві за останні місяці: 22-го квітня відбулися Звичайні Загальні Збори Українського Кооперативного Банку, що має одноповерховий дім ще зперед війни. Ремісниче Т-во „Зоря“, що є одним із рухливіших товариств, дало весняний фестин 15-го травня. У програмі були між іншим „гагілки“, виведені місцевими дівчатами; дохід призначили на докінчення будови повітового дому. На фестин зїхались гості із сусідних сіл. 20-го травня відбулись збори районової молочарні, що займається перерібкою масла. Пересічна продукція масла за 1931 р. дійшла до 2000 кільо. Дня 22-го травня відбулися перші загальні збори філії „Союзу Українок“, на яких вибрали головою заслужену [illegible] Марію Пелепську. Нове товариство влаштувало 29-го V. „Свято Матери“ з рефератом, діточим хором, деклямаціями та руханковими вправами. 26-го відбулась освітна [illegible] кета, скликана виділом філії Т-ва „Просвіта“, [illegible] участь 36 представників від 17 читалень і 18 представників від ріжних установ. 28-го V. відбулись досить бурхливі збори Повітового Союзу Кооператив. Ліво настроєні представники хотіли захопити місця в Надзірній Раді, але при голосуванні перейшла листа загально-національна. С. І.

—o—

СПОРТ.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ КЛК У ЛЬВОВІ

відбулися дня 6. травня в домівці Клюбу. Збори відкрив з. голови Клюбу В. Паньків та згадав память бл. п. [illegible] декана Качмарського зі Славська, почесного члена КЛК.

Опісля приступлено до звіту уступаючого Виділу і звіту філій з краю. В діловому році Виділ присвятив багато енергії організації філій, яких КЛК нараховує три: в Славську, Ворохті і Космачі. Дальше поробив заходи для оснування сімох нових філій. Закуплено площу в Славську і принято плян будови домівки, виготовлений інж. О. Пежанським. Спортова діяльність Клюбу проявилася улаштуванням змагань у Львові і численних прогульок членів. Врешті старий Виділ подав плян діяльности на будучий сезон, який ухвалено у виді резолюцій. Важніші з них, це ухвалення дальшої організаційної діяльности в краю, зміна статуту, будова домівки в Славську, співпраця з УСС, утворення діяльности в літних спортах та утворення відділу достави лещатарського виряду.

Новий Виділ зложено так: голова: В. Паньків, заступник голови: інж. В. Лукашевський, секретар: інж. В. Рожанковський, скарбник: М. Шипайло, господар: інж. Кобринський, справник: інж. Е. Лициняк, Контрольна Комісія: інж. Мудрак, В. Паліїв, інж. Л. Шепарович. Мировий суддя: інж. Р. Сеницин.

Крім того утворено організаційний реферат в складі В. Панькова і інж. Ю. Крохмалюка та комісію будови домівки: інж. О. Пежанський та інж. Р. Сеницин, референт достави лещат. виряду С. Рожанковський, Комісія забавових імпрез інж. Марія Мудрак і А. Говикович-Рожанковська. Ухвалено теж утворити туристичну секцію тому, що багато членів КЛК робить багато прогульок в гори, не лише в зимі, але і в літі.

Повідомляється членів КЛК, що на площі С-Б. в неділю від 8—10., в вівторок від 18—20. і пятницю від 18—20. відбуваються вправи літних спортів. Виділ просить членів приходити якнайчисленніше.

—o—

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 11. VI. 1932 р. за масло експортове та десерове пріма 2·00 зол., за літру молока 20—21 сот., літру сметани 1·00 зол., кооп. [illegible] 3·60 зол.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“, Львів, Ринок 10.